

LEILA TUURE

Sinisukka

Sinisukka

Leila Tuure

Sinisukka

SAGA Egmont

Sinisukka

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1996, 2020 Leila Tuure and SAGA Egmont

All rights reserved.

ISBN: 9788728550649

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Luku 1

– Minä olen Charlotta! Charlotta Ramberg! Charlotta, Charlotta, Lottalottalotta! Ihanaa olla nuori! Ihanaa olla kaunis! Ihanaa olla Charlotta Ramberg! Miten valtavasti Lotta rakastikaan itseään, tätä huonetta ja koko maailmaa. Hän oli niin täynnä rakkautta, että vallan itketti.

Tytön valkoisen, liehuvareunaisen alushameen röyhelöhelmat viivistivät keveinä kiiltävää parkettia, kun hän pyörähteli kiihtyvään tahtiin ojennellen paljaita käsivarsiaan korkean, ikkunoiden väliin sijoitetun peilin edessä. Ulkona oli pimentynyt. Kattokruunun kynttilät lepattivat kuvastuen lukemattomina muunnoksina mustiin ruutuihin. Kristalliprismat liikahtelivat tytön tanssinpyörteiden kiertyessä tuulena kattoon. Äkkiä hän seisahtui. Hame kietoutui liikkeen pysähtyessä hänen jalkoihinsa, mutta vapautui pian uudestaan ja laskeutui valkoisena telttana hänen ympärilleen. Kohta hän istui kuin kuningatar valtavaan nojatuoliin ja katseli hetken valtiaana

ympärilleen. Muttei hän jaksanut siinä kauan rauhassa, vaan ponnahti jaloilleen ja juoksi ikkunan luo.

Lotan omat, oudoiksi vääntyneet onttosilmäiset kasvot leijuivat ikkunaruuudusta kalpeina heijastuksina häntä vastaan. Pimeys oli muuttunut hopeiseksi sateeksi, joka valui virtoina ruutuja pitkin, ropsui ja kuohahteli vaahtona ikkunalaudan peltejä vasten, uursi kuoppia katukäytävän hiekkaan.

– Taas sataa, Lotta nyrpisti tyytymättömänä nenäänsä, – aina vain sataa. Eikä isäkään ole vielä tullut. Teatterissa, pyh! Isäkö kävisi teatterissa? Ainakaan niin usein. Joka viikko! Tyttö työnsi paksuja samettiverhoja syrjemmälle ja painoi nenänsä kylmää ruutua vasten. Ei ulkona näkynyt mitään. Ei muuta kuin kynttilöiden valoa kuvastavat sadevesivirrat ikkunoissa. Isä sanoi tuovansa muutamia ystäviään myöhäiselle illalliselle. Ja vaikka hän käski Lotan mennä vain nukkumaan, niin tytär aikoi kyllä ottaa selvää, minkälaisia yölliset ystävät ovat.

Lotta nosti uhmakkaasti leukaansa, leiskautti hameenhelmat tieltänsä ja asteli melkein kattoon asti ulottuvan kultakehyksisen peilin ääreen. Olihan hän jo niin vanha, että voi valvoa. Ja odottaa isääni kotiin. Olihan hän jo kahdeksantoista. Monilla oli siinä iässä jo omat kodit ja omat miehet. Ja voisi hänelläkin olla, ellei pappa olisi raahannut häntä tänne, vieraaseen kaupunkiin, semmoisten ihmisten joukkoon, joiden kanssa Lotta ei osannut kunnolla edes puhua. Mutta ihanaa täällä oli! Lotta taiteili upean hoviniiausken peilille ja kumarsi kasvonsa sitä kohti. Sen pinta ei ollut varmasti enää vuosiin ollut moitteettoman kirkas, mutta se ei haitannut. Se toisti kuuliaisesti tytön punertuvat posket, kirkkaat, harmaat silmät ja leiskuvat hiukset. Huulet raottuivat tyytyväisen ujoon hymyyn. Valkeat hampaat pilkistivät esiin, pienoinen kuoppa puhkesi vasempaan poskeen. Lotta kohensi

huokaisten tappuratukon lailla kihartuvia punaisia hiuksiaan. Korvien himmeät helmipisarat heilahtelivat ja valkoisella kaulalla kohoili hengityksen tahdissa samanlaisista helmistä koottu ketju.

– Olen minä kaunis, tyttö arvioi ulkonäköään vakavana, – ihan riittävän kaunis. Tukka olisi tietysti voinut olla toisenlainen. Se olisi saanut olla edes hiukkasen suurempi, jos sen kerran oli pakko olla tuon värinen. Pappa väitti kyllä, että se tummenisi. Tai että äidin tukka ainakin tummeni iän myötä. Kummallinen väri joka tapauksessa, porkkanan ja puolukan välimailta. Sen voi vielä kestää, mutta miksi hiusten täytyi olla niin takkuisen kiharat, ettei niihin kampakaan pystynyt? Tyttö yritti vetää sormensa kiharapilven läpi, muttei se onnistunut.

Lipaston päällä, lasikuvun alla oleva pendyyli helähti lyömään. Sen kullatut tanssijattaret aloittivat nykivän liikehdintänsä ja viisarit osoittivat jo yhtätoista. Lotta pyrähti suuren nojatuolin uumeniin tuijottamaan neitojen tanssia, ja kun kellon viimeiset vapisevat lyönnit olivat kadonneet huoneen runsaisiin verhoiluihin, pöytäliinoiniin, tupsuihin ja hapsutuksiin, hän havahtui pohtimaan, mitä pukisi ylleen, kun isä vieraineen varmasti kohta tulisi. Hän halusi yllättää kaikki, hän tahtoi näyttää, ettei hän ole enää sellainen kakara, jonka voi noin vain työntää syrjään aikuisten huvituksilta. Ei hän ollut tänne tullut sen takia, että hän istuisi kotona harmaantumassa, kun valmiiksi harmaa isäpappa kulkisi juhlista toisiin. Totuuden nimessä, oli hänen myönnettävä, että isä teki työtäkin. Päivällä. Kauppaa. Mutta totta oli sekin, ettei hän, Lotta, ollut tullut tänne suinkaan vapaaehtoisesti, vaan kyllä pappa oli saanut kiskoa hänet keskellä talvea siihen kamalaan rekeen ja vaikka siinä oli ollut vällyjä ja nahkoja, niin ei hän elinpäivinään ollut palellut

yhtä paljon kuin silloin. Vieläkin häntä puistatti, kun hän muisti, miten suinpäin matkaan oli syöksytty.

Isä oli ollut tulenpalavan kiukkuinen, muttei se Lottaa lämmittänyt. Ja tulenpalava oli ollut kiirekin, kun pappa pakkasi rekeen ainoan lapsensa. Ei tullut kuuloonkaan, että oltaisiin jääty odottelemaan niin epävarmaa kulkuvälinettä kuin juna. Rata Porista Tampereelle oli avattu pari vuotta aikaisemmin, mutta kun yhtenä satoi lunta, juna ei pysynyt aikatauluissaan eikä aina edes lähtenyt liikkeelle. Siihen pappa ei äksyksissään voinut luottaa. Rekeen vain viilettämään jalakset kitisten ja pakkaslumi pölytyen, kinoksien keskelle ja susien ulvontaan ja vaikka mihin. Puoleen väliin Tamperetta Lotta oli itkenyt. Kyyneleet olivat jäätyneet poskille ja hän olisi kokonaan jäätynyt itsekin, jos jäähelmet eivät olisi vähitellen sulattaneet isän kiukkuu.

Reki oli hyppinyt ja töyssynyt. Hevoset olivat välillä uponneet lumeen melkein mahaan myöten, mutta sen verran oli yöllä ollut vielä pakkasta, että eteenpäin oltiin päästy. Ja kun he olivat joskus aikojen päästä saapuneet Tampereelle, isä oli vallan kauhistunut, kun Lotan varpaat olivat melkein jäässä eikä hän pystynyt kävelemään. Isällä oli itsellään kunnon saappaat, mutta Lotalla oli vain nappikengät. Ne eivät olleet mitkään talvijalkineet, muttei hienolla naisella oikeastaan muunlaisia voinut ollakaan. Isä oli kiikuttanut hänet oikein upeaan hotelliin ja hieronut itse hänen jalkojaan, tilannut heille molemmille kuumat totilasilliset ja ollut kovin huolissaan ja pelännyt, että hän sairastuu johonkin kuolemantautiin. Ja hän yski ja valitti päänsärkyä ja vaikka mitä ja antoi papan olla huolissaan. Mitä oli vienyt hänet väkisin pois juuri, kun hän oli tutustunut semmoiseen mieheen, jota saattoi ajatella ihan vakavissaan!

Nyt se ei enää harmittanut. Ei hän ollut tietänyt, että maailmassa voi olla jotain niin suurta ja kaunista kuin tämä kaupunki. Pietari. Hän olisi kaikki päivät vain kulkenut kanavien rannoilla ja puistoissa ja joen rannassa, jos vain sää olisi ollut kauniimpi. Mutta aina satoi. Ja oli mustaa ja pimeää, vaikka piti olla kevät. Täällä asui niin paljon hienoa väkeäkin. Ja keisari, vaikkei häntä juuri koskaan nähnyt. Lotta oli monta kertaa käynyt kurkistelemassa Talvipalatsin portilla, muttei kaunis keisari edes vilahtanut ikkunoissa. Kauniita silti olivat palatsin vartiomiehetkin, mutteivät tietenkään ihan keisarin veroiset.

Kauppojakin oli, vaikka minkälaisia. Ja kun hän oli parantunut vilustumisistaan ja matkan vaivoista, isä oli ostanut hänelle lohdutukseksi mitä hän vain oli keksinyt pyytää, eikä hänen mielikuvituksessaan ollut mitään vikaa. Pappa osti hänelle hienojen naisten tavaroita, vaikka sanoikin, että hän oli vielä pelkkä tyttöpaha. Isä ei halunnut, että hänestä tulee aikuinen, kyllä Lotta sen arvasi. Mutta paha olisi sekin, että hän vain vanhenisi isänsä kodissa, eikä koskaan pääsisi naimisiin. Eihän isä sitäkään voinut tarkoittaa, ei kai?

Tämä talo oli isän äidinpuoleisen serkun rouva Varvara Nikolajevnan, jota Lotta ei ollut koskaan aikaisemmin nähnyt, eikä isäkään usein.

Isotäti Martta-Sofia oli mennyt naimisiin venäläisen upseerin kanssa joskus Krimin sodan jälkeen. He olivat tavanneet toisensa sodan aikana, kun suuriruhtinaanmaan rannikkokaupunkeihin oli pitänyt lisätä varuskuntia englantilaisten uhatessa niitä. Heidän avioliittonsa oli alkanut Lotan mielestä kovin romanttisesti, sillä heidän oli täytynyt karata, kun isoisä ei ollut hyväksynyt venäläisiä missään muodossa, ei siltikään, vaikka juuri Venäjän valta oli hänestäkin tehnyt porvarissäädyn

valtiopäivämiehen. Hänen mieltään ei mikään muuttanut, eikä hän koskaan enää halunnut tavata tytärtään. Isän äiti oli sentään pitänyt sisarensa salaa yhteyttä, kirjoitellut kirjeitä ja kerran vielä nähnytkin hänet Helsingissä ollessaan siellä häämatkalla. Martta-Sofian perhe oli kokonaan venäläistynyt, mutta onneksi hänen tyttärensä Varvara Nikolajevna ja tämän kaikki neljä lasta puhuivat sentään ranskaa. Lottakin puhui. Vaikka kyllä häntä nolotti. Hän oli osannut kotona jutella ranskaksi mielestään ihan hyvin. Hän oli käynyt mamselli Timdenin ranskantunneilla, kuten kaikki hänen ystävänsäkin. Niinpä he kaikki äänsivät ranskaansa samalla tavalla, juuri sillä tavalla kuin itseoppinut mamselli Timdenkin. Sitä taas kaikki täällä eivät ymmärtäneet, eivät ainakaan helposti.

Lotan posket kuumenivat, kun hän alkoi muistella ensimmäisiä sanojaan, joiden piti sujua niin helposti ja ymmärrettävästi. ”Pon tjur!” hän oli toivotellut tyytyväisenä kielitaitoonsa ja kiitollisena isälleen, joka oli pakottanut hänen käymään tunneilla, vaikka hän oli niin monasti ja kiivaasti purnannut niitä vastaan. ”Ponnaptit!” ”Merspien!” ”Monomest Charlotta!” ”Jesus de Finlande”!

Ei mikään ihme, että tante Varvara oli hankkinut hänelle kiireesti uuden opettajan. Lotta paineli kuumia poskiaaan kämmenillään. Ne viilenivätkin hiukkasen.

Täti Varvara oli kiiltävähiuksinen, solakka ja niin tyylikäs, että Lottaa vallan häikäisi häntä katsellessa. Hän oli kyllä kuullut tädin kertovan isälle, miten heitä vaivasi ainainen rahapula, muttei se Lotan mielestä mitenkään näkynyt heidän elämäntyyliinsä. Varvaran mies oli kaartinupseereita, kuten hänen isänsäkin oli ollut, ja heillä oli varallisuuteen ja tuloihin

nähdessä kovin ylellinen elämäntyyli, pappa oli kertonut Lotan ihmetellessä asiaa.

– Mutta miten voi tuhllata, jos ei ansaitse tarpeeksi? Lotta oli hämmästellyt, sillä hän oli aina saanut kuulla, ettei voi ostaa sitä tai tätä, kun nyt ei ole rahaa. Varvaran perheeltä ei kuitenkaan näyttänyt puuttuvan mitään. Tyttärillä oli muodikkaat vaatteet kuten äidilläänkin ja poika kävi kallista koulua ja matkusteli Keski-Euroopassa ystäviensä kanssa. Talo oli kuin pieni palatsi keskellä kaupunkia, lyhyen kävelymatkan päässä Nevalta. Siinä oli kaksi kerrosta ja vielä ullakkokerros palvelusväkeä varten. Sitä taas oli niin paljon, ettei Lotta varmaan ollut kaikkia vielä tavannutkaan.

– Jaa-a, täällä on toisenlainen elämänmeno kuin meillä, pappa yritti selittää, – täällä yläluokan täytyy ylläpitää tiettyä elintasoa, vaikkei rahaa olekaan. Eletään velaksi, otetaan lainaa, isä paheksui.

Lotta tiesi hänen olevan sitä mieltä, ettei lainaa saa ottaa muulloin kuin siinä tapauksessa, että se käytetään johonkin tuottavaan, kuten uusien makasiinien rakentamiseen. Ei koskaan elämiseen, ruokaan tai vaatteisiin, semmoiseen. Mutta nämä täällä, nämä ostivat ruokaa velaksi ja ompelijan laskuja oli kasakaupalla sedän työpöydällä. Ne eivät silti paljon haitanneet, koska setä ei sen pöydän takana juuri istunut. Hän ei muutenkaan paljon istuskellut, hän oli sellainen levoton sielu. Hän ei oleskellut kotonakaan kuin harvoin. ”Aina näin suuresta maasta jokin sota tai kahakka löytyy, minne Nicky voi lähteä”, naureskeli Varvara eikä tuntunut yhtään välittävän miehensä menoista ja tuloista. Paitsi tietysti palkoista. Mutta niitähän ei koskaan ollut riittävästi.

- Täytyy kai velkoja joskus maksaa takaisin, Lotta penäsi,
- mitä sitten, jos niitä ottaa aina vain lisää.
- Uusilla maksetaan vanhoja pois. Ja nyt minä maksan Varvaralle meidän oleskelustamme täällä.
- Maksat? Lotta hämmästy.
- Tietenkin, emmehän me voi asua täällä viikkokausia toisten kustannuksella. Sehän on selvä.
- Niin, tietysti, Lotta ymmärsi, - mutta onko meillä sitten varaa tähän?

- Kuules, tyttöseni, siitä sinun ei tarvitse kantaa huolta. Minulla on täällä tekeillä suuret kaupat, niin suuret, että niistä hyötyy koko Suomi, pappa hymisi tyytyväisesti ja puhalteli hajamielisenä savupilviä piipustaan, - käy sinä ostoksilla mielesi mukaan. Kyllä minä sitten ilmoitan, kun saldo alkaa ylittyä. Hän pörrötti tyttärensä tukan entistäkin kamalammaksi.

Silti Lotta ei lakannut ihmettelemästä pikkuserkkujensa huolettomuutta käydessään näiden kanssa kaupoissa, miten he keräsivät hajuvesiä ja pitsiliinoja, silkkikienkiä ja makeisia, ja miten kauppiat tyytyivät, kun he ilmoittivat ylhäisesti, että isä maksaa. Kai isä olikin aina maksanut, niin ettei kauppiailta ollut suurta huolta. Lotta sentään maksoi omat ostoksensa itse silkkisestä kukkarostaan, jonka nyörit hän sulki huolellisesti, etteivät oudot ruplat ja kopeekat vain menneet kadoksiin. Ja aina niitä riitti. Hänen ei tarvinnut koskaan pyydellä papalta lisää rahaa. Joka päivä isä sujautti hänen pöydälleen kasan kolikoita tai lähti kiltisti hänen kanssaan ostoksille, jos hän oli nähnyt jotain kaunista ja kallista, mitä ilman hän ei voinut elää. Sellaista ei kuitenkaan tapahtunut usein.

Pikkuserkuista Natalia, joka ei ollut juuri Lottaa vanhempi, oli jo naimisissa. Hänenkin miehensä oli sotilas, mutta jotain

arvokasta sukua. Trubetskoi. Se oli Lotalle jo monta kertaa kerrottu. Siinä suvussa oli ollut ruhtinaitakin. Täällä melkein joka suvussa oli ruhtinaita ja kreivejä, mutta Natalian mies kuului johonkin vaatimattomampaan sukuhaaraan. Sitä Lotalle ei kerrottu, mutta sen hän arvasi. Natalia oli perheen tyttäristä kaunein, äitinsä pienoismalli, siro, nauravainen. Ja minkälaiset sileät, kiiltävän mustat hiukset hänellä olikaan, välkkyvät kuin korpinsiipi, joku oli sanonut. Lottaa melkein pyörrytti kateudesta. Natalia oli pikkuruinen, Lottaa melkein päättään lyhyempi, vaikkei Lottakaan pitkä ollut.

Sofia kävi Smolnan tyttökoulua. Se oli huikean kallis, mutta Varvara Nikolajevna sanoi, että se maksaa kyllä itsensä, sillä koulu on keisarin suojeluksessa ja oppilaat esitellään hovissa. Siellä tyttö saa arvokkaita ystäviä ja pääsee varmasti hyviin naimisiin. Papalle hän uskoi, että koska Sofia ei ollut juuri minkään näköinen, hänellä piti olla ehdottomasti muita avuja, ja niistä parhaat olivat hyvässäyiset ystävättäret. Opillisella sivistyksellä ei rouva Varvaran mielestä ollut kovin suurta merkitystä, sillä suurin haitta oli kuitenkin näyttävien myötäjäisten puuttuminen.

Sofia oli pyöreäposkinen ja niin palleroinen, ettei turnyyri valitettavasti pukenut häntä ollenkaan. Ei hänellä sellaista silti vielä ollutkaan, mutta hän oli saanut kokeilla Lotan uutta pukua. Se oli kiristänyt joka puolelta, ja heti siitä näki, ettei uusi muotivaate ollut hänelle tarkoitettu. Hänellä oli leveä lantio ja lisäksi hameen leikkaus paljasti armottomasti hänen aivan liian tukevat reitensä. Sofia huokasi helpotuksesta itsekin saadessaan takaisin ylleen leveähelmaisen koulupukunsa. Hiukset olivat kauneinta hänessä, sen Lottakin oli valmis myöntämään. Mustat, kuten Natalialla, mutta somasti korville käpertyvät silkinhienot

kiharat ja niin pitkät, että ne ulottuivat melkein polvitaiveisiin asti. Lotta ei voinut haaveillakaan, että hänen kippuratukkansa koskaan kasvaisi läheskään yhtä pitkäksi.

Pikkuisen Jelena-tytön ei vielä moniin vuosiin tarvinnut hätäillä avioliittonsa takia. Hän sai vielä rauhassa pyörittää vannettaan puistossa samanikäisten tyttöjen ja poikienkin kanssa sievät, mustien sukkiin verhoamat sääret hameen helman alta vilkkuen ja hattu roikkumassa nauhojen varassa niskassa. Hän sai vielä olla huoleton, kiekkoa isänsä sylissä, milloin tämä oli kotona ja piiloutua pöytien alle kuuntelemaan vanhempien tyttöjen kikattaen kerrottuja salaisuuksia. Hän oli Lotalle pikkuisen mustasukkainenkin, sillä Sofia oli ollut hänen tärkeä ystävänsä, uskottunsa ja lohduttajansa Natalian mentyä naimisiin. Nyt Sofialla tuntui olevan enemmän asioita Lotan kuin pikkusiskonsa kanssa, ja niinpä Jelena esiintyi monta kertaa ihan kiusanhenkenä ja pyöri väkkäränä isompien neitiin jaloissa heidän kulkiessaan poikia vilkuillen Nevskillä. Vielä pahempi hän oli Nikolai Nikolajevitsin ollessa heidän kavaljeerinaan, ja etenkin, jos he sattumalta kohtasivat veljen ystäviä, jotka liittyivät heidän seuraansa. Silloin hänestä tuli irvistelevä pikkupeikko, niin että vanhemmat tytöt saivat suorastaan hävetä häntä. Kotona hän kertoi tuulesta temmattuja juttuja siitä, miten siellä oltiin kävelty poikien kanssa käsi kädessä ja suudeltu puiden takana heti kun hänen silmänsä oli välttänyt. Valheista seurasi tietysti nuhteita ja käyttäytymisohjeita Sofialle ja Lotalle, muttei koskaan sille kamalalle pikkuvintiölle. Hän oli perheen lemmikki, eikä kukaan muu kuin Sofia ja Lotta tietänyt, miten kauhea kakara hän oli.

Nikolai nuorempi jäi Lotalle vieraaksi. Hän arvasi kyllä, että täti Varvara oli tutkaillut vierastaan sillä silmällä, että tämä ehkä

olisi kelvollinen Nikolaille vaimoksi, mutta oli Lotan helpotukseksi tullut siihen tulokseen, että sellaisen nuoren miehen sentään piti tähdätä korkeammalle. Lotalla oli kyllä varakas pappa, se oli selvä, mutta sukujuuret olivat kovin vaatimattomat, eivät oikeastaan minkäänmoiset pietarilaisen mittapuun mukaan. Ei ollut aatelisverta, ruhtinaallisesta puhumattakaan. Vain tavallista porvarisukua pahaisesta pikkukaupungista suuriruhtinaanmaan laidalta. Hyvän koulutuksen Lotta oli saanut, tosin tietysti vähän maalaismaisen. Peter-serkku oli kertonut hänen opiskelleen tyttökoulun kaikki kuusi vuosiluokkaa, mutta eihän se voinut olla mitään Smolnaan verrattuna. Ei, parempaa piti Nikolain saada. Ja kyllä hän varmasti saisikin, olihan hän kaupungin komeimpia nuorukaisia, loistava ratsastaja ja miekkamies, tanssitaitoinen kavaljeeri, jolle hienoimpienkin palatsien parketit aukenisivat. Kyllä häneen joku sopiva tyttö rakastuisi, siitä rouva Varvara oli aivan varma. Mutta kalliiksi se tulisi. Eikä Nikolai näyttänyt itse olevan hiukkaakaan kiinnostunut asiasta, vaikka äiti oli jo vihjailujen asemesta ruvennut puhumaan hänelle suoraankin ja ehdottelemaan sopivia neitoja katseitten kohteeksi.

– Vieläkö minun tyttöni valvoo? Pappa kurkisti ovesta.

Lotta hypähti säikähtäneenä tuolistaan. – Voi taivas, joko te tulitte? En kuullut lainkaan, Lotta parahti ja ponkaisi epämaisellisesti tuolistaan.

– Älä anna meidän mitenkään häiritä, kauppaneuvos Ramberg rauhoitteli, – sinä voit mennä nyt nukkumaan. Ei sinun olisi pitänyt valvoo, ei minun takiani, lapsi kulta. Enhän minä enää mikään pojanpahainen ole.

– Mutta pappa kulta, sinähän käyttäydyt joskus kuin olisit, Lotta moitti, – ja on minulla muutenkin syytä olla levoton. Enhän lainkaan tiedä kenen kanssa kuljet iltakaudet.

– Hahhaa, hyvää seuraa minulla on, hilpeä herrasmies naureskeli, – voit tulla vaikka itse toteamaan.

– Voinko? Lotta riemastui, – odotahan, puen äkkiä leningin ylleni.

– Nopeasti sitten, en voi jättää vieraitani pitkäksi aikaa, isä hoputti.

– Pappakulta, mene sinä vain, osaanhan minä nyt tulla sinne yksinkin, tytär kujersi.

– No, sitten, kauppaneuvos myöntyi ja kiirehti kepein tanssiaskelin ihastuttavien seuralaistensa luo.

Koko elämänsä Charlotta on saanut kaiken, mitä hän on halunnut. Hän on ollut hemmottelun ja kosiskelun kohteena kerran jos toisenkin. Hänestä tuntuu kuin koko maailma olisi häntä varten ja kuin koko aurinkokunnan rata olisi rakennettu hänen ympärilleen.

Tämä ei kuitenkaan ole totta, ei varsinkaan naiselle 1900-luvun alussa. Charlotta herää maailman epäoikeudenmukaisuuteen niin Pietarin matkallaan kuin ystävättärensä ravisteluiden tuloksenakin. Hän päättää kääntää elämänsä suunnan, sillä hänen tyttärensä ansaitsee paremman maailman kasvaessaan aikuiseksi.

Silti jopa äänioikeuden puolesta taisteleminen jättää tilaa rakastumiselle...

Leila Tuure (s. 1938) on suomalainen kirjailija. Hän on kirjoittanut myös salanimellä Emma Å. Hänelle myönnettiin Nortamo-palkinto vuonna 2009.